



בגיליון השבוע

ריבוי מוזמנים בחתונות - בעד או נגד
מה בין יועץ חינוכי טוב ליועץ רע



תורת חסד

הגאון רבי גבריאל יוסף לוי שליט"א
ראש ישיבת "באר התורה" ונשיא הגמ"ח

והרי ריש לקיש רק התכוין לומר לו שלא היה נכון לכנות אותו כך.

בודאי שאין לנו קצה השגה בדרגתם הגבוהה, אבל בפשטות ניתן לבאר, שסבר רבי יוחנן שלא יתכן ויתור על טענה כזו שהרב אינו מועיל לתלמיד. טענה זו מלמדת על אי הכרה של התלמיד בתועלת שהביא לו רבו.

וענין זה מצוי מאוד בבחורים, שמתוך צעירותם יש להם הרגשה כביכול הרבנים לא דואגים להם אלא לטובת המוסד. זה מוביל אותם לפנות ליועצים חיצוניים שסבורים כי גם אם דאגת הרבנים נתונה לצרכי התלמידים, עדיין הם צריכים לתת לבחור את התחושה שהם אלו שדואגים לו יותר, כי חסרה לו התחושה הזאת מצד רבני הישיבה.

יועץ טוב יידע לפקוח את עיני התלמיד

אבל באמת הדרך הנכונה היא, שבחור יתחנך על ידי רבותיו ולא ע"י אחרים. וגם יועץ בעל דעה שיכול בעצמו להעניק לתלמיד, מחויב לכוון כל בחור ליצור קשר של קיימא עם רבותיו. [ואם באמת ניכר שאין דאגה מצד רבו, צריך היועץ לשוחח עם הרב ולהעיר לו על הענין]. אבל אם הוא מדבר רק עם הבחור ומסכים עם טענתו שרבו אינו דואג לו, הוא ממש כורת את הענף עליו הוא יושב, ומפסיד לו את כל גדילתו בישיבה.

אבל באמת, אם ניכר שהרב לא דואג לתלמידו, זו סיבה מספקת לחפש מקום לימוד אחר. ובדורנו ישנם מקומות תורה רבים שבהם רבנים המסורים בלב ונפש ומשקיעים שעות רבות כדי לסייע לכל בחור, ובעת הצורך, ראוי לחפש מקום שבו ברור כי כל תלמיד יחוש את דאגת רבותיו, וכך יוכל לגדול ולקבל מהם את דרך התורה.

בפרק הקודם פתחנו בנושא חשוב בצמיחת התלמיד, והוא הערכת התלמיד לרבו, והכרה בטובתו הצומחת לו מרבו. דבר זה עובר דרך ההתבוננות וההבנה, שכל רצונו של רבו הוא להיטיב עמו וכמה גדול רצונו בהצלחת תלמידו וכל מעשיו אינם אלא בשבילם ולא לצורך עצמו.

בענין זה יש להביא את המעשה ברבי יוחנן וריש לקיש, המובא במסכת בבא מציעא (פד).

רבי יוחנן וריש לקיש, שהיה בעברו ליסטים ורבי יוחנן קירבו לתורה, נחלקו מתי גמר מלאכתן (לענין טומאה) של כלי המלחמה: סייף, סכין, פגיון, רומח ועוד. ואמר רבי יוחנן לריש לקיש, שכיון שהוא ליסטים, לכן הוא מכיר ומתמצא בכלי אומנותו. טען כנגדו ריש לקיש: מה הועלת לי, אם עד עכשיו קרוי אני ליסטים. והשיב על כך רבי יוחנן, שהועיל לו וסייע לו בכך שקירבו תחת כנפי השכינה.

לאחר מכן חלשה דעתו של רבי יוחנן על דבריו של ריש לקיש, עד שהקפיד וחלה ריש לקיש. באה אשת ריש לקיש שהיתה אחותו של רבי יוחנן לבקש רחמים, אבל רבי יוחנן לא קיבל את בקשתה וריש לקיש נפטרו. לאחר מכן היה רבי יוחנן שרוי בצער גדול על חסרונו של תלמידו ריש לקיש, וגם לאחר שהביאו לפניו את רבי אלעזר בן פדת לא נחה דעתו, כי הוא רק היה מביא לו ראיות על דבריו אך לא היה שואל אותו שאלות כריש לקיש.

היה הולך רבי יוחנן וקורע בגדיו, ובוכה וקורא: 'היכן אתה בן לקיש היכן אתה בן לקיש', עד שנעקרה ממנו דעתו ונשתטה, ביקשו עליו חבריו רחמים וגם הוא הלך לעולמו.

מדוע הקפיד כל כך רבי יוחנן?

והשאלה מתעוררת מעצמה, מדוע הקפיד כל כך רבי יוחנן,

ניתן גם להאזין מידי יום לשיעור היומי הנמסר בהיכל ישיבת "באר התורה" לאחר תפילת שחרית, ובו מסרים חינוכיים מפרשת השבוע. מספר הטלפון: 077-314-1174 > 1 > 2

תגובות והערות על המדורים השונים יתקבלו בברכה בדוא"ל: Alon@hagmach.org.il או 6428158@gmail.com
מכתבים מובחרים יפורסמו בל"ג (ניתן בעילום שם)

בניית לגמ"ח המרכזי בדוא"ל: office@hagmach.org.il או בפקס: 02-6428158

יו"ל ע"י הגמ"ח המרכזי | עורך: הרב יעקב גולדשמידט | כותבים ומשתתפים: הרה"ג ר' יצחק אייזיק וינברג, הרב פנחס אריה רוזנטל, הרב יעקב סירוטה, הרה"ג ר' אשר וסרמן | עיצוב גרפי: ר.ק. | לפניית לועדה הרוחנית: הרה"ג ר' חיים כהנא 5610681@gmail.com



חתונות הקורונה

כשמדברים על צמצום בעלויות החתונה, עולה ממכתבי הקוראים כי ישנם פרמטרים רבים בהם ניתן לצמצם ולחסוך. אחד הנושאים המרכזיים מתוכם, הוא כמות המוזמנים לאירוע. דווקא בנושא זה נחלקו הדעות, אלו אומרים בכה ואלו אומרים בכה. אנו מגישים בפניכם מקבץ קטן של תגובות בנושא שהגיעו למערכת. בעד או נגד.



נגד

יורשה לי לחלוק עליכם!

אין ספק, שלמי שאין כסף (אפילו כדי להתחייב על דירה לחתן), אסור לו לעשות חתונת יוקרה!! אבל כמו שצינתם ישנו כאן מעגל קסמים, שאחד מתחיל והשני ממשיך ואת זה בכל מקרה קשה לעצור כי מי שיש לו כסף יעשה חתונות על רמה ומי שאין לו מה יעשה? חתונה פשוטה?! הגזמתם! לפחות חצי ממה שהראשון עשה (זה שיש לו כסף).

עוד נקודה: חתונה זה אירוע של פעם בחיים. כל אחד ואחת רוצה לצאת עם תחושת סיפוק וטעם טוב מהלילה הזה (ליל הכלולות). האם לא צריך להשקיע קצת באירוע שכזה?? וכמובן, אני לא כותב על חתונה שתעלה מליון ש"ח ואפילו לא חצי או רבע מליון אלא רק 40-50 אלף ש"ח.

כשאבא שלי חיתן את אחותי, בתו הבכורה, הוא סיכם שהחתונה כולה עלתה לו זול מאד. כמה? 30,000 ש"ח... ואת זה אמר אבי שנחשב אדם חסכן.

נקודה שלישית, אדם שמחתן בזמן מגפה, יש לו תירוץ מבריק למה לא להזמין את כל העולם, משא"כ בתקופת שגרה מה תענה לשכן בבית הכנסת שישאל אותך על החתונה? החלטתי לעבור לחתונה פשוטה ולא להזמין אותך?! אבוי לך אם תענה כזו תשובה, סגולה בדוקה לריבוי שונאים ורכלנים.

אני אישית חושב, שאם כל החתונה כוללת אולם, תזמורת, קייטרינג, ביגוד למשפחות וכו', לא עובר את ה-50,000-60,000 אלף ש"ח זה לא כזה בעיה.

אם זה עובר את זה אני מסכים שזה מוגזם!

בברכה, גדי ויינגורט

לכבוד מנהלי הגמ"ח המרכזי שלום רב

אני אישית חיתנתי ילד מחמת סיבות שונות עם מאה ושישים משתתפים והיתה שמחה שמחה ממש, לא מספר המשתתפים הרב עושה את השמחה לשמחה, אדרבה, מיעוט המשתתפים אומר שזה משפחה קרובה ממש שרוצים להגיע ולשמוח, ומשכן כך גם היה.

אני יודע שדבריי אינם בגדר גילוי וחיידוש, בטח אמרו אותו כבר עשרות ומאות ואפילו אלפים, אבל רציתי להעיד מעדות אישית.

יחד עם זאת צריך לדעת להתרחק מקיצוניות, הרמב"ם אומר ללכת בדרך הממוצע, ותפארת לו מן האדם זהו דרך הממוצע, חמישים איש וודאי נקרא עלוב גם לפני שישים שנה. אבי התחתן לפני שבעים שנה והיו כשבעים איש, וודאי שהיום שהמשפחות גדלו אין מקום לצמצם לחמישים איש. אחרי שכולנו התחתנו בחתונות מכובדות, פתאום לרדת ללא כלום, זה פשוט בלי טעם. מאה וחמישים עד מאתיים זה מספר האנשים שאכן רוצים להגיע לחתונה ולשלם הבייבי סיטר שעולה באותו לילה, ולא עושים טובה למזמין, אלו אורחים רצויים ומשמחים. סוף סוף יש בורא עולם והוא ציוה עלינו לחתן ילדינו כדאייתא בחז"ל, וכל הליכה קיצונית יכול לעלות בנפש ילדינו ברוחניותם!

שמואל. א

בעד

שבוע טוב,

רציתי להגיב על המכתבים לצמצום הוצאות חתונה. אני מסכימה מאוד עם הנאמר על הצורך בצמצום ההוצאות (ולא רק ההוצאות, גם אם צורת החתונות הנוכחית היתה בחינם, היא מקשה מאוד על הציבור המשתתף והרבה פעמים גם על המתחתנים והמחתנים. אני התחתנתי בחתונה מלאה אנשים ועד היום היא זכורה לי בשל כך כסיוט!).

א. אני חושבת שליצור רשימה של כאלה שמוכנים להתחתן בבית היא לא נכונה, כי לצערינו יש היום המון רווקים ורווקות ואסור ליצור שום מצב שיגביר את הדרישות - קרי את כמות הרווקים.

ב. בחתונות הקורונה המצב היה שכל אחד נכנס לקצת זמן ויוצא - כדי לפנות מקום לאחרים. בלי קשר לעלויות אני חושבת שכדאי מאד לאמץ חתונות כאלו, כי גם למשתתפים קשה להופיע לחתונה מלאה:

חופה למשפחה הקרובה וידידים קרובים מאוד, סעודה משפחה קרובה (אוגם ידידים קרובים - קשה לעשות כלל אחד לכלל הציבור), ריקודים ושמחת חתן וכלה לחברים וחברות של החתן והכלה, עם בר שהוא בעיקר שתיה ומעט מזונות.

אין טעם להזמין את כל החברים והחברות לסעודה - כשהחתן והכלה בחדר יחוד, וכן אין טעם להשאיר את כל הדודים והאורחים המבוגרים עד לשעות הלילה המאוחרות.

ואם לוקחים מודל זה - זה גם חוסך בגודל באולם ובמנות הסעודה.

בברכה, ותודה על העלאת הנושא, ד. היימן

שלום וברכה,

רציתי להציע תחליף עבור המחותנים שמרגישים שבזה שהם מזמינים חברים וידידים מהעבר יש בזה משהו יפה ומכבד ושומר על קשר ועדכון של מי התחתן, עם מי, ואת מי אפשר להוריד מרשימת הרווקים שמחפשים להם שידוך. ואכן יש לזה מקום, אלא שזה מחייב להגיע וגוזל זמן, ואפילו רק לקפוץ לומר מז"ט ו"שלא יעלבו" וכו', לפעמים זה מסע שלם עבור כמה דקות.

הצעתי היא, לכתוב בהזמנה שבמקום להגיע נשמח מאוד שתברכו את הזוג מרחוק.

ולכתוב את שמות האמהות כדי שאפשר יהיה להגיד פרק תהילים להצלחתם.

אפשר להרחיק עוד ולארגן שיגמרו את ספר התהילים. אולי ביום החופה.

מי שרוצה להיות אקסקלוסיבי "כמו בחו"ל", אפשר לשלוח מעטפה מבוילת בפנים, שישלחו חזרה דברי ברכה.

ואולי יש כאלה שרוצים לצרף צ'ק... במיוחד אם במקום לנסוע מחוץ לעיר יצאו ידי חובה ע"י משלוח צ'ק בדואר של מחיר הנסיעה...

יישר כח על הארגון של העניין! יש בזה הצלה גדולה לאנשים רבים.

עדינה. ש



חתונות קורונה

ריבוי מוזמנים - בעד או נגד?

נגד

בע"ה

בקשר לתעמולה לחתונות קורונה, אינני נכנס לדיון ולפסוק, כי דברים אלו אמורים גדו"י להכריע, אבל לפי ניסיוני בשימוש שנים רבות בחינוך לבני הנוער שבדורונו, רציתי שתעלו צד שני למטבע, לשיקול דעת תורה.

נכון שנושא החתונות עולים לאט לאט לרב ממדים ויש שמוזימים עם חברות הפקות אירועים ומוזילים דמים יקרים שלא משמח ולא מהווה שום תכלית למצות שמחת חתן וכלה (בד"כ אנשים אלו הם אנשים אמידים שאם לא לשמחת חתן וכלה אזי היו מוציאים הוצאות אלו לשאר תענוגי עוה"ז, ויתכן שהמצב היה יותר גרוע).

אך אני רוצה להתמקד על חתונות סטנדרט, המתקיימים בד"כ באולמות הרגילים כבעיר ב"ב, ארמונות חן וכדו', שב' הצדדים מזמינים מינימום של מנות ומינימום בר, ומזמינים את המשפחות והידידים והשכנים בצורה נורמלית כנהוג, וצד החתן משלם אוטובוס לחברי הישיבה, וכן חברות הכלה משמחות אותה.

נכון שב' הצדדים בד"כ צריכים ללוות כסף עבור הוצאות הסטנדרטיות אלו, או לבקש תרומות, אבל בואו נחשוב את צד מטבע השני, שההורים לא יוציאו לכל ילד במשפחה את ההוצאות המינימליות האלו והמשפחה לא יחגו בדורינו בהזדמנויות שונות שמחה גרעינית מטעם המשפחה.

אל תשכחו, נולדנו בדור של הפקות אירועים, דור של הפקות זמרים למיניהם. מצב הדור מוכר הרבה דברים מגושמים והבלי רוח, ולצערנו נפש הנוער דורש א"ז, ועיין בחינוך על מצות שמחה בחג הסוכות כי הקב"ה הביא את האדם לעוה"ז והגוף צריך דברים כשמחה ועוד, ולכן ציוה אותנו שיקיימו א"ז לצורך מצוה ולכן ציונו על ושמחת בחגיך, וכן הוא בשאר דברים שהגוף צריך, אזי ית' שמו קבעו למצוה, ואם תצליחו לארגן חתונות קורונה באופן של צימצום אירועים, באופן שנפשות הנוער לא ישבעו מהן כלל, ובפרט שאצל שאר מקומות הבן ימצא לרוות את צמאונו, אזי זכיתם לחסוך להורים כסף, אבל את הבנים שדורשים משהו לגוף שבהזדמנות של שמחה אפשר לתת א"ז בדרך של מצוה - לקחתם, וקח בחשבון מה יעלה בנפש הילד שצריך א"ז.

היות ואני עוסק במניעת פגעי הטכנולוגיה, אזי אני גם רואה מזווית זו כמה סיפוק אנו חייבים לתת לילדים (לא מדבר לבנים שאפשר לספק אותם באהבת התורה, אני מדבר על ילדים בינוניים ומטה הנמצא בכל קהילה וכמעט בכל בית, ולהם צריך הבית לתת עוד משהו שירצו ללכת בדרך אבותם וירגישו ויקבלו את הצריך להם).

הבאתי כל זה רק לצד שני של המטבע להכרעה של ד"ת, לדיון תורני, וההכרעה היא רק ע"י גדו"י שליט"א מנהיגי דורנו שהם יכריעו בנידון.

לציין שג"א זכיתי ב"ה להשיא כמה מצאצאי, ועומד גם כעת ב"ה לפני חתונה בביתי וגם נושא בעול כספי לכסות הוצאות הנלוות ועכ"ז רואה אני בעצמי זכות על כל שקל שאני משקיע להוצאות החתונה שתהיה בצורה מכובדת וללא צמצום, וגם מקפיד מאוד לא להוזיל הוצאות יתירות, אבל סטנדרט ונעים.

בתפילה שאזכה להשיא את בתי בשטו"מ באולם רגיל ובהזמנת אורחים כרגיל ללא שום צמצומים והגבלות כלל וכולם ישארו בריאים ושלמים, זקנים ונערים, ונהלל את שם השם כראוי ובתוך רבים אהללנו, ובקרוב ממש נזכה לשמחתן של ישראל בביאת גואלנו בב"א.

בברכה, (נא לא לפרסם את שמי ברבים)

בעד

שלום וברכה,

אני חושבת שריבוי ההזמנות אין בהם פסול מכמה סיבות: ראשית, כיון שזה נועד לעדכן בשמחה.

שנית, להראות את הקשר.

אין זה נעים שבן דוד / חבר כולל / מכר וכו'... לא יידע על נישואי ידידו שמחתן או מתחתן,

ויתכן שמעבר לאי נעימות יש בזה גם מן הפגיעה.

מה שאפשר לשנות, זה החובה לבוא פיזית, ולהחליפה בשיחת טלפון.

אולי שכל עושה שמחה יקדיש מספר טלפון מיוחד שיופיע בהזמנה, אליו יהיה ניתן להתקשר לאחל ברכת מזל טוב שתחמם את הלב ותחסוך השתתפות פיזית בחתונה.

כי הרי ידוע שברכות של יהודים יש להם כח רב בשמים, ולכן השתתפות כל יהודי בשמחת השני וברכותיו לזולתו יש להן משמעות שאין לנו מושג בה.

דבר נוסף, לדעתי אצל חתן וכלה השתתפות החברים והחברות חשובה יותר מאשר הדודים, כך שאכן זוהי שמחת חתן וכלה.

יתכן והציבור המבוגר לא קולט את זה ומתנגד לכך כי גדל בדור אחר.

אך זוהי המציאות כיום וניתן לוודא זאת אצל כל חתן וכלה.

בברכה ובהוקרה, פ.י.

אולי יש טעם להוביל את מה שהיה מקובל פעם בקהילות וגם היום לחתן שמתחתן במדינה אחרת.

לחתונה מגיעים רק בני המשפחה הקרובה ממש אבל החתן/כלה ממש לא מסכנים - עורכים להם מסיבות נהדרות לחברים ולחברות לפני צאתם לחתונה (זה יסוד המנהג של האופרוף).

החתן יערוך מסיבה מפוארת בישיבה עם קוגלים שתיה ואפילו קלידן נחמד וכן גם הכלה - יעלה כ-2000 ש"ח.

המחותנים יערכו קידוש בבית כנסת - יעלה עוד 2000 ש"ח לפי גודל הקהילה, וכך הציבור כולו כבר השתתף בשמחה.

את ארוע החתונה יערכו כל אחד לפי רצונו ויכולתו, אבל זה יפטור ממאות מוזמנים ויוכלו לערוך את השמחה באולמות קטנים יותר (לאו דווקא מפוארים פחות), עם פחות משתתפים ופחות הוצאות. אגב, ייתרון מיוחד במהלך, שכשהחתונה עצמה רק בהרכב המשפחתי המצומצם יש פחות את מי להרשים וממי להתבייש.

בברכה, משה וייספיט

אני שנים כבר טוען שזה מיותר כל הבלגן הזה, אבל כשאמרתי את זה לאבי, הוא שאל אותי - לפי מה אני אחליט את מי להזמין ואת מי לא?

ואז אנשים נפגעים למה השכן ההוא כן וההוא לא...

אף על פי שזה טיפשי להיפגע מזה, אבל עובדה שנפגעים! ואף אחד אין לו ראש לריב אז מזמינים את כולם, ואז:

לחצי מהאנשים זה לא מתאים ביום הזה, והם ממש צריכים לפנות זמן מהצרכים האישיים שלהם, וזה קשה גם למזמין וגם למזומן ושניהם היו מעדיפים לוותר על ההזמנה הזו.

ולכן היה טוב לציבור כולו מצב שבו יש קריטריונים ברורים מי מוזמן דהיינו חוג מצומצם ביותר, וכך יהיה ניתן לקיים חתונה צנועה מבלי לפגוע באף אחד.

א. מליחי



חתונות הקורונה

ריבוי מוזמנים - בעד או נגד?

נגד

שלום וברכה,

ראשית כל תודות רבות על הגליון, ובפרט על נושא החתונות. לדעתי, אי אפשר לומר שדודים ובני דודים לא יבואו, ילדים או מבוגרים כאחד, נכון כסף כסף כסף, אבל כסף זה לא כל החיים, משפחה צריכים להיות בשמחות.

הדבר הנכון שכן דוד צריך לשמוח בשמחה של דודו או בן דודו, קשר משפחתי הוא דבר חשוב הן מבחינה הרוחנית (ואכמ"ל), והן מבחינה הגשמית. המפגש של בני משפחה, הרבה פעמים הוא בעיקר בשמחות, מחיקת הדודים ובני דודים מהרקע יביא לגדיעת הקשר המשפחתי שאינו נכון, לדעתי, ובוודאי שאין לכפות את זה על המעוניינים בקשר, ולא לעשות פרסומת שלילית בעניין.

אז דודים ובני דודים באים! חברים קרובים של ההורים ושל החתן כלה באים, שכני בניין באים, אורחי כבוד באים, אז מי לא בא? את מי מחקנו מהרשימה?

אז מחקנו כמה חברים רחוקים ועוד כמה קרובים, אבל מה הרווחנו, הרי לא כל אותם אנשים יקשיבו, אז הרווחנו כמה מנות?!

לדעתי צריך לעשות בחכמה, זה גם יעבוד יותר טוב, וגם יתן אפקט יותר נכון מבחינה רוחנית וערכית.

כמו שמקובל בחוגים שונים, לקבוע על תפריט זול (הרבה מנות, אך רמת מינימום) ולקבוע את זה כנורמה - אפשר לסכם עם אולמות שמי שזמין במתכונת שתקבע ע"י הרבנים (קיים דבר דומה בכמה אולמות), יקבל הנחה גדולה ומי שלא לא. אני מקווה שמהדברים יצא תועלת.

א.ה.

ישר כח על הגליון הנפלא, ועל קידום היוזמה הנפלאה והקריטית לצמצום החתונות, ואענה בעז"ה אף אני חלקי:

דבר פשוט, שבמצב הנוכחי צמצום ההוצאות הוא דבר נצרך והכרחי לכל בר דעת. אין שום הגיון בעולם שבגלל ערב אחד ששמחים בו החתן והכלה וכו' יהרס להורים החיים, מה שקורה לצערינו במקרים רבים.

ישנם הוצאות רבות שהם בל תשחית בעצם, אף אם לא היה הצורך הקריטי לקמץ בהוצאות, כגון המנות המפוארות ויקרות [שלעיתים מרוב 'פאר' הם בגדר "אלא לראותם בלבד"], או החיזור [בחלק מהמקרים] דוקא אחרי אולמות מפוארים [גם כשלא בהכרח יש הבדל בגודל ובנוחיות]. ויש עוד הוצאות רבות שנצרך וחובה לצמצם.

אך על זה יש לי להעיר, על מה שחלק מהיוזמה הנוכחית היא לקמץ במספר האנשים. ראשית לדעתי אין זה כל כך ישים, ומוריד את הסיכויים שכל המיזם יצליח, ושנית זה מאוד חבל, המוזמנים הם שנותנים את הנופך לכל הארוע, והשמחה ההדדית בחתונות היא חלק גדול מהווי החיבור והקהילתיות בציבור שלנו, ומאוד חבל לוותר על זה. לדעתי מספר המוזמנים הם חלק קטן מההוצאות. אם יורידו משמעותית את מספר המוזמנים לסעודה [שהריבוי הנוכחי בהם הוא דבר מיותר לגמרי] וכל המוזמנים יגיעו לבר ולריקודים, וגם את הבר לא ידקדקו לעשות מפואר מאוד כפי המציאות עכשיו בחתונות רבות, זה יהיה החלק הקטן מההוצאות. לדעתי היה אפשר לבטל לגמרי את החתונות באולמות, ולעשות באולמות בתי כנסיות מרווחים, אך לא לוותר על מספר המוזמנים. אדרבא, אם נקמץ בהוצאות המיותרות באופן זה, יתכן שריבוי השמחה יהיה דוקא להוסיף יותר ממוזמנים.

בברכה מרובה להמשך הטיפול והפרסום בנושא חשוב וקריטי זה בנימין סקינובסקי (בחור לקראת שידוכים)

בעד

דבר ראשון, תודה רבה על הגליון המיוחד והמושקע הנקרא בקביעות!

בהמשך לכתבה בענין צימצום החתונות, מצו"ב קטע מתוך שיעור מאאמו"ר שליט"א, ובו מעורר בענין החתונות. וכה דבריו:

חשבתי שכדאי להזכיר מה דאפשר ללמוד לקח טוב מהמצב הנוכחי, והרי הכל לטובה, ודוד המלך ע"ה אמר (תהילים ד) 'בצר - הרחבת לי', ופשטות הכוונה בזה הוא דלפעמים דווקא מתוך ה'צרי' רואים את ה'הרחבה'.

וכוונתי לענין עריכת שמחות החתונות שמתקיימות בימים אלו מתוך שמחה וצהלה בצניעות ובצמצום בתוך בתים וחצרות שלא באולמות מפוארים ובכל מיני תפאורות למיניהן. אשר לדאבונינו נשרש גם במחנינו אצל בני תורה ויראה שעורכים החתונות בהוצאות אדירות הן בעניני האוכל והקייטרינג, הן בעניני הפרחים והזמרים וכו' וכו', וכל זה עולה הון רב ורבים אשר אינם יכולים למנוע מזה מחמת לחץ הציבור, שלא ייחשב כעני ואביון, וצריך ליכנס בגלל זה לחובות, וכבר צווחו על זה גדולי הדור, אך לא עלה בידם לעצור הוצאה מיותרת זו.

ויתכן שעכשיו יראו כמה אפשר הדבר לעשות במתכונת מצומצמת, ואדרבא, רבים אומרים שעוד התרבה השמחה על ידי כך, וחשבתי בדרך צחות: בצר - הרחבת "לי", שמתוך הצר הזה, הרחבת כשאומרים "לי", דהיינו 'הרי את מקודשת לי'. עד כה דברי אאמו"ר המאירים.

בברכה, הילל דייטש

אנחנו בשלב שבתנו הגדולה נכנסת עכשיו לשידוכים, ב"ה. עוד לא חיתנו אבל אני יכולה לומר שברור שאנחנו רוצים שינוי.

לא, לא כמו חתונות הקורונה. השתתפנו 2 חתונות קרובות.

הראשונה היתה מיד אחרי פורים והיא היתה מדהימה, קטנה יותר מחתונה רגילה אבל מאוד מאוד שמחה, היו ריקודים רגילים ושמח מאוד! הקושי הגדול היה חוסר הוודאות והפחד הנורא שהמטרה תגיע.

לכלה היה קשה הריחוק (שהיה עדיין בתחילתו ממש).

ולכן, קשה מאוד לומר שהיתה שמחה שלמה!

החתונה השניה היתה לקראת סוף אדר והיא היתה עלובה, מהיום למחר, בוילה מרובת חדרים קטנים ומרובת קומות. אי אפשר לומר שזו היתה שמחה אמיתית ושהיינו רוצים כך! אבל כן לערוך שינוי.

להוריד בעיצוב, במרכזי שולחנות, באוכל, בכמות הכלים, בתזמורת, בכמות האנשים המוזמנים לסעודה, להוריד את סעיף הנימוסין של כמויות של אנשים שקופצים לומר מזל טוב ומתישים את המחותנים והם בעצמם מקריבים המון בשביל להגיע (להתארגן ונסיעה 2 x 2 דדד).

אני מבינה שיהיו כאלו שימשיכו עם חתונות ראוה ענקיות ומושקעות אבל הייתי שמחה שיהיו עוד המון כמונו שלא נהיה שונים, שזו תהיה נורמה.

כך גם בשבתות שבע ברכות בלי כל הדודים ובני הדודים - שיהיו שבתות בוטיק חמות ושמחות.

הלואי ותצליחו לשנות!

ר. קליין